

KANSEN

2013-10-01

De afdeling sociale zaken in de gemeente Smallingerland vertelt de uitkeringsgerechtigden dat zij moeten denken in kansen en mogelijkheden als het re-integratie op de arbeidsmarkt betreft. De werkelijkheid is dat de uitkeringsgerechtigden door het huidige beleid kansloos gemaakt worden.

De Sociale Werkvoorziening is per 1 januari 2015 met ingang van de Participatiewet verleden tijd. Mensen met een arbeidshandicap krijgen nu al geen indicatie meer om een plaats binnen de SW te krijgen en de arbeidgehandicapten die al bij de SW werkzaam zijn worden langzamerhand naar andere bedrijven geleid. De plaatsen die zij achterlaten worden ingevuld door langdurig werklozen met een bijstandsuitkering. Zoals in onze eerdere stukken al naar voren kwam, heeft dit een negatief effect op verschillende punten:

- Het is negatief voor de arbeidsgehandicapten die hun beschermde werkplaats verliezen en niet tot nauwelijks kans maken op de reguliere arbeidsmarkt, alle goede voornemens ten spijt.
- Het is negatief voor de langdurig werklozen die voor slechts 70% van het minimumloon vaak een volledige werkweek moeten draaien. Het minimumloon (echt bedoeld als het absolute minimum, een overeenkomst die niet voor niets is gemaakt) is hiermee feitelijk afgeschaft en van eerlijk loon voor eerlijk werk is geen sprake meer. De gemeente Smallingerland vraagt van uitkeringsgerechtigden om loyaal mee te werken aan een systeem waar zij zelf geen enkel voordeel van hebben, dit op straffe van intrekking van hun uitkering.
- Het is negatief voor de arbeidsmarkt en daarmee voor de samenleving. Werkgevers zijn niet langer bereid werknemers voor laaggeschoolde arbeid aan te nemen. Zij kunnen hun werknemers immers gratis krijgen vanuit de kaartenbak van Sociale Zaken van deze gemeente.
- Het is negatief voor verschillende sectoren van de arbeidsmarkt in het algemeen. De postbezorging, de groenvoorziening, productiemedewerkers, beveiligers en in de toekomst mogelijk ook de zorgmedewerkers zien dat hun arbeidstak de vernieling in gaat.
- Het is negatief voor de middenstand. Wanneer steeds meer mensen moeten werken voor een beloning onder het minimumloon, heeft deze groep te weinig geld om uit te geven. Dit zorgt voor een domino-effect van middenstanders die het hoofd niet meer boven water kunnen houden. De negatieve spiraal waarin ons land dan komt, is steeds duidelijker zichtbaar. De tegenvallende binnenlandse bestedingen zorgen er voor dat in Nederland de crisis langer aanhoudt dan in ons omringende landen.
- Het is negatief voor bedrijven die last hebben van oneerlijke concurrentie. Wanneer het ene bedrijf zijn werknemers netjes betaalt en een ander de werknemers gratis tot zijn beschikking heeft, zal goed gedrag hard bestraft worden.

Het bovenstaande leidt tot een nieuwe 2-deling van de samenleving. Waar vroeger het verschil bestond uit werkenden en niet-werkenden, bestaat nu het verschil uit werknemers die een eerlijk loon krijgen en werknemers die hetzelfde moeten doen met (oneerlijk) behoud van uitkering. Het werk dat de uitkeringsgerechtigden met behoud van uitkering verrichten is bovendien niet additioneel (toevoegend) en leidt onherroepelijk tot arbeidsverdringing.

De afdeling Sociale Zaken van de gemeente Smallingerland beweert maatwerk te leveren, op de desbetreffende uitkeringsgerechtigden komt dit meer over als willekeur. Mensen worden namelijk op een ongelijke manier behandeld terwijl daar geen duidelijk aanwijsbare argumenten voor zijn.

In de brief van de FSU en het antwoord wat hierop gegeven is door het college van de gemeente Tytsjerksteradiel, is sprake van 4 weken werk en daarna een diagnose. Duidelijk is dat binnen onze gemeente (en bij Caparis en Pauropus) andere termijnen worden gehanteerd. Uitkeringsgerechtigden werken hier minimaal 9 maanden en zo mogelijk nog langer met behoud

van uitkering. Het is opvallend dat in de verzamelbrief van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op pagina 5 staat, dat deze trajecten maximaal 6 maanden mogen duren. Het is maar de vraag of Smallingerland aan de genoemde voorwaarden van het ministerie van Sociale Zaken voldoet.

Het college heeft een aantal maanden geleden bij monde van de wethouder aangegeven dat zij zich bewust is van het feit dat de trajecten zoals zij nu lopen, niet leiden tot re-integratie op de arbeidsmarkt. De wethouder gaf aan dat dit te wijten is aan de slechte economie en druk op de arbeidsmarkt. Is het dan niet vreemd dat dezelfde gemeente tegen uitkeringsgerechtigden zegt, dat wanneer zij niet aan regulier (betaald en vrijwillig aangegaan) werk kunnen komen, dit aan hun eigen instelling en inzet ligt? Is dan niet duidelijk dat zinsneden als "willen is kunnen" en "succes is een keuze" al een hele tijd onder het hoofdstuk "Nonsens" vallen? Volgens mij bewijst dit, dat hier sprake is van een dubbele moraal. Het gaat er blijkbaar niet om wat er beweerd wordt, maar door wie.

Van uitkeringsgerechtigden wordt gevraagd een positieve instelling te hebben, actief te zijn en vooral te denken in kansen. Maar wanneer deze groep door het huidige beleid eerst kansloos is gemaakt, lijkt mij dit toch wat te veel gevraagd. Daarom deze oproep om het beleid te wijzigen en mensen weer een goede mogelijkheid te geven te re-integreren op de arbeidsmarkt, zonder hen in een onmogelijke "dwangarbeid"positie te dwingen.

Paul E. van Dijk.